

University of Groningen

Improving long-term outcome of major depression in primary care

Smit, Jannetje

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

2007

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Smit, J. (2007). *Improving long-term outcome of major depression in primary care: the role of recurrence prevention*. s.n.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

Dankwoord

Velen hebben een bijdrage geleverd aan het promotieonderzoek dat het onderwerp is van dit proefschrift. Allereerst gaat mijn dank uit naar alle deelnemende huisartsen (zie lijst op pagina 206): zonder jullie bereidheid patiënten daadwerkelijk naar ons project te verwijzen, was deze studie niet mogelijk geweest. Zeker in de eerste jaren is het overigens in dat opzicht bij tijd en wijle wel erg spannend geweest. Het bleek moeilijk te ontkomen aan de “Wet van Lasagna”, die beschrijft dat bij aanvang van klinisch onderzoek het aantal beschikbare patiënten ineens met een factor 10 verminderd lijkt te zijn, om dan na afloop van de studie weer toe te nemen. Zonder de enthousiasmerende inzet van Klaas van der Meer was het werven en motiveren van deze huisartsen een stuk lastiger geweest. Ook dank aan de huisartsassistentes, voor hun flexibiliteit en bereidheid de nodige hand- en spandiensten te verlenen.

Minstens zo belangrijk waren de in totaal 267 huisartspatiënten die aan het project hebben deelgenomen. Ik dank hen voor de inspanningen die zij zich, naast hun behandeling, over een periode van drie jaar voor het onderzoek hebben willen getroosten en voor hun bereidheid hun ervaringen met ons te delen.

In een zo omvangrijk project als INSTEL zijn onderzoeksmedewerkers waarop je kunt bouwen goud waard. Peter Kammenga, Erna van 't Hag en Greetje Hollander behoren zeker tot deze categorie, en hen wil ik dan ook in het bijzonder danken voor onze jarenlange prettige samenwerking en de zorgvuldige wijze waarop zij hun werkzaamheden hebben verricht. Peter zorgde er door zijn verhalen voor dat de onderzoeksdeelnemers ook voor mij altijd mensen van vlees en bloed bleven. Dank ook aan Henk Jan Conradi, Marjolein Nankman, Tineke Lugtenberg en Janneke de Boer voor hun bijdragen aan de logistieke organisatie en de dataverzameling. Henk Hallie zorgde dat mijn literatuurbestand goed op orde kwam en bood een helpende hand bij vele andere klussen. Jelle van de Knoop bedank ik voor het maken van de geautomatiseerde interviewprogramma's.

Dan de behandelaars van het project. Allereerst dank aan Riet de Haan, Ineke Bakker en Juliëtte Kalkman, die als preventiewerksters verantwoordelijk waren voor de uitvoering van het Depressie Terugval Preventie-programma. Zij hebben zich hiervoor met overtuiging ingezet. Trudy Bloedjes en Els de Bruin waren bereid hun kennis en vaardigheden te gebruiken voor de uitvoering van de cognitieve gedragstherapie. Willem Boelens heeft hen daarbij vakkundig bijgestaan als supervisor en was gelukkig ook bereid om toen dat nodig was bij te springen als behandelaar. Ook dank aan de psychiaters Jack Jenner en Titus van Os, voor hun bereidheid als consultatief psychiater op te treden. Jack heeft daarnaast ook een belangrijke functie vervuld als supervisor van de preventiewerksters.

Mijn promotor Hans Ormel gaf me veel vrijheid en was altijd bereid om mee te denken. Dank voor de adviezen, het heldere en opbouwende commentaar op mijn artikelen, en niet te vergeten voor de laatste duwtjes in de goede richting.

Bea Tiemens is, terugkijkend over het gehele promotietraject, uiteindelijk voor mij misschien wel de meest constante factor gebleken. Eigenlijk is het heel bijzonder: in 1999 was ik paranimf bij haar promotie, nu is zij copromotor bij de mijne. Zonder haar bijdragen was het vast anders gelopen. Wanneer mijn twijfels over de goede afloop de overhand dreigden te krijgen, was Bea op haar best: na een echt goede bespreking met haar kon ik dan met hernieuwde energie en vertrouwen weer door. Hartelijk dank hiervoor. Het is een prettige gedachte dat wij als collega's bij de Gelderse Roos onze samenwerking voortzetten.

Herman Kluiters heeft zich tot zijn pensionering in 2005 met verve ingezet voor het project. Echt afgerond is onze samenwerking helaas niet, maar ik wil hem bedanken voor de wijze waarop hij zijn kennis en ervaring heeft gebruikt voor het vormgeven van dit onderzoek en daarnaast voor onze gesprekken over reizen en 'de grote boze buitenwereld'.

Op deze plaats wil ik ook prof. dr. P. Cuijpers, prof. dr. A.H. Schene en prof. dr. W.A.B. Stalman bedanken voor hun bereidheid het manuscript te beoordelen.

Ik ben alweer enige jaren geleden vertrokken van de afdeling Sociale Psychiatrie, maar ik denk nog geregeld terug aan de tijd die ik heb doorgebracht op de vijfde verdieping van Gebouw 32 en aan mijn oud-collega's. Het was een prettige, stimulerende werkomgeving waar ik me thuis voelde, waar ik veel heb geleerd en ook veel plezier heb gehad – het mooiste is het natuurlijk als dat min of meer gelijk op gaat.. Dank dus aan alle oud-collega's die hier een bijdrage aan hebben geleverd, bijvoorbeeld door het wekelijkse volleyballen, het uitwisselen van informatie over werk & andere zaken, lunchommetjes, gezelligheid en het bieden van de mogelijkheid stoom af te blazen. In het bijzonder wil ik hier noemen Tineke Oldehinkel (ook voor mijn kennismaking met de Voetbaldames), Joeske van Busschbach, Sjoerd Sytema, Fokko Nienhuis, oud-kamergenote Marieke de Groot, Anne-Marie Eisses, Erwin Geerts en Jeannet Kramer (fijn dat we weer bij elkaar in de buurt wonen). Dank ook aan Sietse Dijk voor de vele artikelen die hij voor me wist te vinden en aan Liesbeth Lindeboom, voor haar hartelijkheid, nauwgezetheid en bereidheid bij te springen wanneer dat nodig was.

Sinds eind 2002 ben ik werkzaam bij de Gelderse Roos. Giel Hutschemaekers, directeur van Gelderse Roos Instituut voor Professionalisering (GRIP), heeft er nooit een geheim van gemaakt dat hij het belangrijk vond dat ik dit proefschrift af zou maken. Gelukkig toonde hij ook begrip voor het feit dat het combineren van twee banen geen sinecure is. Ik wil hem bedanken voor de mogelijkheid die hij mij heeft geboden deze combinatie te maken en voor zijn vertrouwen in de goede afloop.

Al met al is het een enerverende tijd geweest. Ik wil dan ook een aantal mensen bedanken die niet direct aan het in dit proefschrift beschreven werk hebben bijgedragen, maar wel degelijk aan mijn meer algemene welbevinden en kwaliteit van leven daarnaast. In de eerste plaats mijn ouders, omdat zij voor een stevige basis hebben gezorgd. Voor de nodige afleiding, gezelligheid en morele ondersteuning kon ik gelukkig altijd terecht bij een aantal goede vrienden en vriendinnen. In het bijzonder dank aan Hester ten Hoopen, met wie ik in de doctoraalfase van mijn studie eind jaren '80 intensief samenwerkte en die mij er sindsdien af en toe fijntjes aan herinnert wat daarin mijn sterke kanten en valkuilen waren. Verder bedank ik iedereen die op zijn of haar eigen manier met mij heeft meegeleefd en belangstellend bleef informeren wanneer de promotie nu zou plaatsvinden.

Cecile van Damme en Ina Roelfsema hebben mij er jaren geleden al van proberen te overtuigen dat zij echt de beste papieren hadden om als mijn paranimfen op te treden. Gelukkig trokken zij zich niet alsnog terug toen ik het hen eindelijk ook formeel vroeg. Ik vind het plezierig dat zij bij deze spannende gelegenheid dicht in mijn buurt zullen zijn.

Arnhem, april 2007